

- laatste preek. Ik kan niet liegen. Ik kan niet buigen, voor wat je aan mij ontroofd.
- Ds. ROORDA. Om wie ga ik heen? Dacht je, Louise, dat die steedsche, deftige gemeente eenige vreugd geeft aan mijn verlangen? Voor wie geef ik, door dit afscheid te nemen mijn ambt zelf op?
- LOUISE. Je zult het toch niet kunnen. Ik weet het, beter dan jij, dat je je begoochelt. Dóór je teleurstelling heen, hoop je en droom je. Onder je afkeer voor de nieuwe gemeente schemert verwachting in je onderbewustzijn. Er zijn nu eenmaal menschen van de verbeelding. En menschen — zooals ik — van de bittere, vale werkelijkheid. Weet je waar ik wel eens over gedacht heb, Frans! Je zult je nooit kunnen offeren . . . voor mij. Het is een vergissing, waaraan ik schuld heb. Jij kunt je offeren voor de menschen, jij kunt je religieus gevoel aanwenden als een levende kracht. Maar je kunt het verdriet niet doorstaán. Als het gaapt in een ander, naast je, dan kun je er niet bij waken, dan ga je jezelf begoochelen.
- Ds. ROORDA. (*nadenkend*). Het zal goed zijn, dat wij weg gaan, van hier. Wij zullen elkander kunnen vinden in nieuw werk, dat wij *samen* hebben opgebouwd. Kijk mij nu aan, Louise, je kunt in mij gelooven, omdat ik zelf geloof. Houd je hand in mijn hand. Ons leven klopt toch in elkander over, wij hebben elkander toch gekozen en gevonden, voor altijd. En . . . niet door ónzen wil.
- LOUISE. Het is zoo vreemd, Frans, maar ik moet het je zeggen, ondanks alles, het eenige wezenlijke dat altijd in mij overblijft, is eerlijk, onbarmhartig eerlijk te zijn. Ik vraag het mij wel af, in eenzaamheid, (*angstig*) ja, ik vraag het mij af, op dit oogenblik, nu je armen om mij heen zijn, — houd ik van jou? Kan ik wel liefhebben, heb ik de kracht om lief te hebben? Houdt je mij niet omvat, als een ivoren beeld
- Ds. ROORDA. Louise, zeg toch zulke vreemde dingen niet. Er gaan onbestemde werelden open, die ik niet ken. Er is iets van oneindigheid in je oogen, in je wezen wat ik niet overwinnen kan, waar ik niet tegenin kan, waarin ik . . . verzinken zou. Het is niet . . . het is niet van God. (*Hij springt eensklaps op, vat haar wild bij de schouders*). Ik mócht dat niet zeggen. Vergeef het me Lous. Maar je bènt niet zoo, je bent anders. Toe, zeg het nu, — dan heb ik kracht, om straks te gaan!